

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ

441 § 1, 445 εδάφ. α' και 457 § § 2,3 ΚΠολΔικ

Με τους ισχυρισμούς της αυτούς, η αντίδικος εμφανίζεται να αγνοεί θεμελιώδεις παραδοχές του αστικού και του δικονομικού δικαίου, αφενός περί του ποιες είναι οι έννομες συνέπειες της συμβατικής δεσμεύσεως για καθένα από τους συμβληθέντες κι αφετέρου περί του τι αποδεικνύουν τα έγγραφα στα οποία αποτυπώνεται η κατάρτιση συμβάσεως, (τα αποκαλούμενα «έγγραφα διαθέσεως»¹). Τα έγγραφα αυτά, εφόσον είναι υπογεγραμμένα από αμφοτέρους τους συμβαλλομένους, αποδεικνύουν **με πλήρη απόδειξη** ότι το περιεχόμενο των δικαιοπρακτικών δηλώσεων που εμπεριέχονται σε αυτά είναι αληθές κατά περιεχόμενο και επομένως αποδεικνύουν με πλήρη απόδειξη ότι πράγματι καταρτίσθηκε η εκάστοτε σύμβαση με το συγκεκριμένο περιεχόμενο που αναφέρεται στο εν λόγω έγγραφο (άρθρο 441 § 1 ΚΠολΔικ, αναλόγως)².

Ειδικότερα, η αντίδικος – με τους υπό κρίση λόγους της ανακοπής της – προβάλλει πως δεν έχει καταρτισθεί η ανωτέρω σύμβαση μεταξύ αυτής αφενός και ημών αφετέρου και ότι συνεπώς δεν οφείλει το χρηματικό ποσό που αναφέρεται στην διαταγή πληρωμής. Προς αντίκρουση των ισχυρισμών της αυτών, ισχυριζόμεθα πως η σύμβαση αυτή έχει πράγματι καταρτισθεί. Και προς απόδειξη του ισχυρισμού μας αυτού, προσκομίζουμε και επικαλούμαστε ιδιωτικό έγγραφο και συγκεκριμένως την από 22-9-1999 εντολή διαφημιστικής καταχώρισης (που είχαμε επισυνάψει στην αίτησή μας προς έκδοση της προκειμένης διαταγής πληρωμής), στην οποία είναι τεθειμένη η γνήσια υπογραφή του νομίμου εκπροσώπου της αντιδίκου, υπό την ένδειξη «Ο εντολέας». Αφότου εμείς στηρίζουμε την απόδειξη των ισχυρισμών μας στο ανωτέρω συμβατικό έγγραφο (διαθέσεως), που φέρει – κατά τους ισχυρισμούς μας - την υπογραφή του νομίμου

¹ ΑΠ 797/1994 ΕΕΝ 1995,526.

² Βαθρακοκοίλης, ανωτ. τ. Β' (έκδ. 1994), υπό το άρθρο 441 § 5α σελ. 915.

αντιπροσώπου της αντισυμβληθείσας αντιδίκου, αυτή ήταν εκ του νόμου υποχρεωμένη, προκειμένου να καταρρίψει την αποδεικτική ισχύ του εν λόγω ιδιωτικού εγγράφου, να δηλώσει εάν αναγνωρίζει ή όχι την γνησιότητα της υπογραφής αυτής (ΚΠολΔικ 457 § 2), διαφορετικά το έγγραφο θεωρείται αναγνωρισμένο, υπό την έννοια πως και το περιεχόμενο αυτού είναι γνήσιο, δηλαδή έχει τεθεί από τον υπογράψαντα (και αληθές³), με την επιφύλαξη της προσβολής του ως πλαστού (ΚΠολΔικ 441 § 1 αναλόγως, 445, 457 § 3). Η δήλωση αυτή της αντιδίκου έπρεπε εν προκειμένω να γίνει με την κρινόμενη ανακοπή της, ως λόγος αυτής. Αλλά οι προεκτεθέντες λόγοι της ανακοπής της δεν περιέχουν ρητή, σαφή και ειδική άρνηση της γνησιότητας της εν λόγω υπογραφής κάτω από την ένδειξη «Ο εντολέας», όπως κατά νόμο απαιτείται⁴. Οι λόγοι αυτοί της ανακοπής συνιστούν – όπως ήδη λέχθηκε ανωτέρω – απλή άρνηση της καταρτίσεως της ως άνω συμβάσεως με ημάς, προς αντίκρουση της οποίας προσεκόμισα το διαληφθέν ιδιωτικό έγγραφο διαθέσεως. Εφόσον δε περαιτέρω, η αντίδικος – με την υπό κρίση ανακοπή της – δεν προσβάλλει ως μη γνήσια την ανωτέρω κρίσιμη υπογραφή, παρέπεται αναγκαίως σύμφωνα με τα προεκτεθέντα ότι η υπογραφή αυτή θεωρείται αναγνωρισμένη ως γνήσια και εντεύθεν πως αποδεικνύεται ΜΕ ΠΛΗΡΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ ότι κατηρτίσθη η μεταξύ μας σύμβαση με το ανωτέρω περιεχόμενο. Με αποτέλεσμα, και οι ανωτέρω λόγοι της ανακοπής της αντιδίκου να αποδεικνύονται αβάσιμοι κατ' ουσίαν και εντεύθεν απορριπτέοι.

³ ΑΠ 797/1994, *ανωτ.* ΑΠ 190/1994 ΕΕΝ 1995, 109. ΑΠ 508/1993 ΕΕΝ 1994, 333.

⁴ ΑΠ 511/1995 Ελλ.-Δνη 1997, 87. ΑΠ 780/1994 Ελλ.-Δνη 1995, 840.